

Adrenalin v čínském pekle

Tři závody během dvou výprav, 35 °C ve stínu, několik tisíc kilometrů v letadle, ve vlaku i autobuse, miliony lidí, otrava jídlem a kilometráž, která oproti té v propozicích naroste klidně o třetinu. Inu, Čína.

Část bikové etapy probíhala za plného čínského provozu.

★ DUBEN 2011 – BAISE OUTDOOR QUEST, ČINA

Čína je pro závody v adrenalinových sportech dost netypická destinace, ale přišlo pozvání od organizátorů, a tak na konci dubna vyrážíme ve složení Pavel Paloncý, Jarda Krajník, Bára Váľková a Tom Petreček. 16 hodin v letadle, 2 přestupy, dalších 6 hodin v busu a konečně jsme v hotelu ve čtvrtmilionovém městě Baise v provincii Guang-Xi (u hranic s Vietnamem), která se na příštích několik dní stane naším domovem. Už cestou autobusem nás zaráží, že u dálnic jsou billboardy s naším závodem. Město Baise je pak celé polepené plakáty, všude vlajčky s logem závodu, cedule, lampiony, mávátka... Takhle se zkrátka dělá propagace.

Uvítací večere a vůbec jídlo v hotelu naznačuje, že nás čekají zajímavé časy. Zhruba u patnácti z celkových dvaceti chodů nejsme schopni poznat, co to vlastně je, a podobnou úspěšnost máme i u běžného jídla. Čekali bychom, že „chicken pieces“ budou prostě kousky kuřecího masa. Ony! Jsou to skutečně kousky kuřete, se vším všudy. Zobáčky, pařátky, kosti, křídýlka, prostě to tam nasekali hlava nehlava. S „pork ribs“ a „duck pieces“ je to stejné. Co my tady budeme jíst?

Absolvujeme kontrolu povinného materiálu a focení. Problémem bude teplota – neustále je nad 30 stupňů a maximální vlhkost, takže se pořád cítíme jako v prádelně. Také s časovým posunem to nebude žádná sláva – budeme vstávat kolem 5. až 6. hodiny místního času, tedy jako bychom u nás vstávali o půlnoci.

Příliš rychlé, příliš horko

Závodů se účastní jen 15 zahraničních a 10 místních týmů. Je to etapový závod, 3 dny,

každý den jen asi 70 km, po fábornkách, žádná navigace... Takže to bude krátké. A taky to budou všichni rvát jako hovada.

Po monstrózní předstartovní ceremonii začínáme na kole: nejprve dva krátké okruhy městem a pak už začínáme šplhat po místních kopcích. Horko je pekelné a po nedávno absolvované brazilské Ecomotion nejsem zrovna naladěn na takhle rychlé tempo. Po 40 kilometrech toho mám dost. Po rychlém depu vyrážíme na 9 km běhu. V druhé půlce se trať zvedá, lupneme 600 m převýšení, cesta se mění v kamzičí stezku, a o běhu tak nemůže být řeč. Po 65 minutách to máme za sebou a čeká nás povinná čtvrt-hodinová pauza v depu.

Tam se snažíme hlavně co nejvíc ochladit, ale taky něco sníst a nasoukat se do úvazků. S úderem 15. minuty vyběháme ke 140 m slanění do rokle, kde čekáme skoro 15 minut, než doslaňují týmy před námi. Oproti původním instrukcím máme čekačku, chvála bohu za ni.

Vyškrábat se z rokle zpátky nahoru, cestou se nespálit o rozpálenou slaňovací osmu, zahodit úvazky do připravených tašek a už nás čeká jen 13 km běhu s jeskyňářením zhruba v půli. První půlka se příjemně běží, cesta je poměrně dobrá a jeskyňe stojí za to: probíháme asi 1,5 km dlouhým komplexem.

Tenhle kopec už musí být poslední!

Teď už do cíle zbývá jen kousek. Bohužel je to ale pořádný kousek, doslova peklo. I když „už tam dávno přece musíme být“, objevuje se před námi jeden kopec za druhým. Pít nám dávno došlo, jíst už nemá cenu, vždyť už tam dávno budeme, tenhle kopec musí být přece

Český tým ve složení (zleva): Tomáš Petreček, Barbora Váľková, Jarda Krajník, Pavel Paloncý

poslední! Jak to že ne?! Tak ten další... Cože? Poslední, údajně třináctikilometrová etapa nám i s jeskyní trvala skoro tři hodiny. Po skoro 8 hodinách jsme v cíli, naprosto hotoví, žízňiví, hladoví, pečení, smažení...

Doma běháme takové kopce snadno, ale vedro, vlhkost, nadmořská výška a časový posun dělají své.

Po korekci výsledků podle stop času jsme po prvním dnu na 12. místě pár minut za Adidas Terrex. Je nám mizerně, snad se podaří se dát do zítřka do kupy. Ráno na snídani jsme ještě všichni dost uvaření a do jídla se nikomu nechce. Ono taky vstávat o půl šesté (tedy jakoby o půl dvanácté večer) nemáme úplně ve zvyku. Cestou v autobuse na start nám Číňané ukazují, co všechno se dá cenzurovat. V hudebních klípech je rozmazané skoro vše – obličej, rty, zadek (normálně oblečený), rozkrok (taky oblečený), no prostě z těch zpěváků moc nezbylo.

Po krátkém běhu (3 km) následuje delší kolo (55 km), jeden defekt a 15 minut povinného odpočinku a vyrazíme na poslední běh na 8 km – vystoupat 600 m cestičkou v té

jejich džungli a seběhnout ke kajaku. Jsme sice asi v 1600 metrech, ale pořád je nesnesitelné vedro a nemáme nic, čím bychom se polili. Ty kilometry tady fungují nějak jinak než u nás. První nadšení přichází, když se

prudké stoupání mění v prudké klesání, druhé nadšení, když se najednou před námi zjevuje vodní hladina, a to znamená jediné: depo je coby dup a teď už jen pádlovat. V depu na mě organizátoři chvíli nechápavě koukají, když místo do kajaku běžím do vody a chvíli se v ní válim, abych se trochu ochladil.

Posunujeme se o místo dopředu, ale tým za námi má jen malou ztrátu. Víc nás ale straší poslední etapa posledního dne. Je to jen 22 km běhu, profil nevěští nic dobrého, a jestli to bude jako ty všechny kilometry tady, tak to může být záležitost na čtyři hodiny.

Přitom takové kopce běháme v Jeseníkách či Beskydech poměrně snadno. Možná kombinace vedra, vlhkosti, časového posunu a nadmořské výšky dělá svoje, těžko říct.

Zabloudit se někdy vyplatí

Poslední den ráno se na snídani po sobě jen bezradně koukáme. Nikdo nemá na jídlo ani pomyslení, ale víme, že to je potřeba. Cítíme se spíš tak na zalehnutí do postele než na závodění. Ale místo toho naskáče do autobusu a doufáme, že se to nějak zlepší. Jeden z autobusů zabloudil a všichni za ním, tím se start odkládá o hodinu a půl. Sice to znamená ztrátu denní doby, kdy ještě panují přijatelné teploty, mně to ale vyhovuje – alespoň se za tu dobu dávám dohromady.

Začínáme kajakem na tekoucí vodě a řeka proplová skutečně monumentální krajinou – ostré svahy, ohromné skalní převisy... Následuje 20 km v kopcích na kole, ale po poměrně dobré cestě, odskok na přelátnění, dalších 20 km celkem po rovině, povinná zastávka na 15 minut a obávaná poslední etapa. Nakonec není tak strašná, jak jsme se báli. Zpočátku se dá běžet, pak vede řekou, kde se můžeme neustále ochlazovat. Teprve druhá půlka vede do kopců, kde není voda, a tam už jde do tuhého. Nějak to ale zvládáme a za cca 150 minut jsme v cíli. Celkově 12. místo.

Na závěr přichází ceremonie v čínském stylu. Stovky lidí cvičí na pódiu, tisíce dětí to sledují. Co na tom, že cvičí každý jinak, part-

nerky gymnastům padají z ruky, pyrotechnika tu a tam skončí v publiku a obrovské prskavky zapálí monstrózní plakát. Hlavně když je to všechno velké a účastní se toho spousta lidí.

★ ZÁŘÍ 2011 - WULONG MOUNTAIN QUEST, ČINA

V září mě oslovuje Taz, kterého jsem znal už z Patagonie, jestli bych spolu se dvěma Malajci nedoplnil jeho tým na závodech Wulong Mountain Quest. Mám trochu obavy, ale při rozhodování, zda jet a získat další zkušenosti, nebo zůstat doma, není moc co řešit.

Při plavání v řece s vůní benzínu vyhazují všechno, co mám v žaludku.

Oproti dubnu je jiné skoro všechno. Tým, místo, složení disciplín. Jen vedro zůstává. Cestou z Čcheng-Čchungu do hotelu se stavujeme v supermarketu a všichni zběsile nakupují zásoby jídla. Trochu se tomu divíme, ale vysvětlením nám jsou historky o tom, jak se na těchto závodech loni (a předloni) otrávil velká část závodníků.

Legendy s vůní cuket

Oproti dubnovému Baise Outdoor Quest jsou výrazně zkráceny bikové etapy, naopak přibývá kajaku. Krom toho pořadatelé zařadili i některé „tradiční“ čínské disciplíny jako Ancient vegetable race (sbírání přerostlé zeleniny do ohromných vůní) či Turkey shooting range (střelba na atrapy krocanů). Představa, jak velká světová jména adrenalinových závodů jako Nathan Fa'avae, Mike Kloser nebo Richard

a Elina Ussherovi pobíhají s vůní na zádech a házejí do ní přerostlé cukety, je docela bizarní. Nakonec jsou to ale spíš taškařice na zpestření jinak náročných etap, takže pravděpodobně rozhodne normální brutální fyzická připravenost jednotlivých týmů.

Závodí se v krásné oblasti a čeká nás krom sice krátkých, ale hodně kopcovitých etap také hodně dlouhých pasáží v jeskyních, slaňování a canyoningu. Přestože jsem si dával pozor, něco jsem neuhlídal a od rána zvracím. Ještě že je jenom prolog. A taky spousta ceremonií, na ty si Číňané potrpí.

Oproti dubnu mě už to ale nějak nebere. Všechno monstrózní, všude spousta lidí, ale už si tak nějak říkám: „No jo, Čína.“

Zvracení ustává, ale jen dočasně

Start prologu je poznamenan hromadným pádem: několik týmů startuje již s tahací gumou a přes ně se ženou další. My jsme prolog zvládli za 53 minut, a překvapivě se mi běželo/jelo dobře. Jak jsem se rozběhl, nebylo po blití ani památky. Jenže co platilo v cíli, na hotelu už neplatí. Zase jsem jak chodící (spíš ležící) mrtvola, ale takových je tu více, a navíc se to o trochu zlepšuje. Další etapa má být poměrně nízká (cca ve 400 metrech nad mořem) a předpověď hlásí 35–37 °C.

Snídani před první etapou si dávám jen lehkou, respektive téměř žádnou. Pořád

nejsem schopen nic přijmout a mám teplotu. Ale hodinová cesta autobusem pomáhá. Organizátoři trochu zmatkují, nám a dalším dvěma týmům přehazují bedny do depa. Narychlo shánějí 11 cyklistických příleb, jedna chybí. Úvodních 10 km biatlonu (4 lidi, 2 kola) tak absolvuji v policejní full přilbě.

Při půlkilometrovém plavání v řece s vůní benzínu vyhazují všechno, co mám v žaludku, a dál už nejsem schopen nic jíst, jen pít. Na bikové etapě čínské horko spolu s otravou postupně kosí jeden tým za druhým a závodníci zůstávají ležet na zemi. Moc nechybí a skončil jsem tam taky. Několikrát se mi tak zatmělo před očima, že jsem se musel opřít o kolo. Ještěže nebyl v okolí doktor, asi by mi nedovolil pokračovat dál. Ale tohle prostě nějak půjde. Musí.

Zhruba od 4. hodiny v sobě nic nemám. Všem hodně pomáhá canyoning. Ochladíme se a přes tragický kajak dojdeme po necelých 9 hodinách na 10. místě. (Cílí na mě ukazuje prstem dopingový komisař. Po dni bez jídla a v 35 stupních mi trvá skoro tři hodiny, než jsem schopný vyplodit potřebné množství... Nemám nic proti tomu jít na dopingovku, ale proč zrovna dnes? Vypadám snad jako Tomáš Enge? Na hotel dorážím až kolem desáté večerní (večeře už je dávno sklizena), rychle chystám věci do depa na další den a zkusím usnout.

Křeče, šok, diskvalifikace

Mezitím se ovšem sespává Laurel, parťák z týmu. Má křeče v žaludku. Berou si ho sice

Číňané si potrpí na organizaci a ceremonie. Tady se chystá představení týmů.

Obyčejní Číňané se stále žijí hlavně zemědělstvím.

do parády zdravotníci, ale hlavní zdravotník mu nepovoluje ztřešší start. Takže jsme out, celkově DNF, finito, KOHEU. Je to šok, závěr dnešního dne jsem si teda představoval jinak. Všechno špatně. Když si uvědomím, jak mi bylo tam nahoře na kole a že jsem se trápil naprosto zbytečně... Všechny myšlenky ale nakonec stejně udupávají okamžitý neutěšený stav žaludku.

Cestou od mediků potkávám na chodbě Benjamina Midenu z týmu Buff Thermocool.

Doslechli se, že jsme jen tři, a že bychom tak mohli zítra závodit ve dvojici. Jejich tým se sice po loňské otravě v Číně rozhodl kupovat VŠECHNO jídlo v obchodu a v hotelu nic nejedli ani nepili, bohužel si jeden z členů po pádu na kole zlomil žebro, a závod tak pro ně skončil taky. Organizátoři našťastí povolují všem neklasifikovaných týmům pokračovat v dalších etapách, jen musejí být v sudém počtu (jedou se deblkajaky). Diskvalifikací

tak získávám naději možnost naučit se něco od těch nejlepších.

Otrava dál úraduje

Bohužel zůstává pouze u naděje. Ráno před druhou etapou Benjamin blíže jak Alík a Stephanie, členka našeho týmu, končí s křečemi v břiše na marodce. Zůstávám tedy ve dvojici s Tazem. Je mi sice pořád blbě, co sním, to vyhodím, když ale nic nejím a jenom piju energetické drinky, tak to jde. Trasa nás čeká o poznání kratší – 20 km kajaku na tekoucí vodě, 20 km bike do kopce, 5 km canyoning/caving se slaněním, 20 km bike víceméně z kopce a 3 km běhu skoro vyschlým říčním korytem. Výborné zatopené jeskyně, ale jinak žádná velké drámo – do kopce, z kopce, horko (zkrácení bikových etap se ovšem nakonec ukáže jako iluze: kratší jsou jen na papíře).

V pořadí týmů nic nového, dál vede Champion System APA.CO, před týmem OutThere v čele s Mikem Kloserem a třetí místo bere AXA Sports Club (Mikael Lindnord a spol). Dokončily všechny týmy co včera, dnes to bylo o poznání jednodušší. Otrava jídlem je ovšem mezi všemi téma číslo 1, nikdo neví, kdy to postihne někoho z jeho týmu.

Ve třetí etapě přichází rozuzlení v podobě sbírání zeleniny, 14 km běhu, 10 km

Běžecská trať vedla pouštní krajinou v okolí Hami (provincie Xin Jiang).

kajaky a kajaky, 35 km bike a dalších 22 km běhu. Čínské kilometry jsou dlouhé a hlavně hodně do kopce, z 35km biku se stalo 50, jinak ale žádná zásadní změna. Z třetího místa spadl švédským Tým AXA Sports Club, místo něj se tam vyhoupl díky závěrečnému běhu tým TOREAD. My běželi poměrně solidně, opět někde kolem 10. místa, avšak kvůli čínskému smyslu pro pořádek (2. etapu jsme absolvovali ve dvou) se přesné výsledky nedozvíme. Organizátoři ale nabízejí závodníkům další, krátký běžecký dvojzávod na druhém konci Číny (v Hami, poblíž Urumči, tedy u hranic s Mongolskem), čehož využívá asi čtvrtina z nás.

★ HAMI JORDAN CUP DESERT CROSS-COUNTRY RACE

Cestování po Číně je zážitkem samo o sobě a všem se nám ulevuje, když jsme po dni a půl konečně na místě. Urumči a celý pouštní kraj kolem je hodně barvitá oblast. Žijí tu Ujgurové, turkofonní islámská menšina, kterou čínská armáda nemá moc v lásce, a tak tam občas nakluše a pozatýká pár místních.

Na startu je asi 400 Číňanů a čeká nás 30 km běhu dvojic pouští. Jsem ve dvojici s běžkyní z Hongkongu, které nikdo neřekne jinak než Fonfon. Dost se boříme, protivítr plný písku zepředu, guma ze zadu, postupujeme velmi pomalu. To ale koneckonců všichni. Bereme 6. místo, z cizinců nás předběhli jen Jacky Boisset s Mimi Guillot z týmu THULE. Čas kolem 2:15 vypadá dost strašně (místo 30 km to nakonec bylo jen 26), ale o moc rychleji to nešli ani Číňani, místo běhu totiž

V Číně je všechno velké, dokonce i kilometry jsou tu delší. Místo třicítky tak běžíme maraton.

šlo spíše o disciplínu „plížení proti písečné bouři s gumou za sebou“. Prostě poušť...

A zítra nás čeká 30 km sólo – už jenom 30 km a domů...

Ráno stojíme na startu, kolem nás asi 400 nahnavených Číňanů. Dle instrukcí organizátorů nás čeká občerstvovačka každých 5 km, rovinatý profil a terén „dead-dry forest“. Po startu skupinka Číňanů vyráží jak rakety, po 500 m dělají vítězné gesto a mizí mi z dohledu. Trať vede mrtvým lesem s písečnými, ale povětšinou tvrdým podkladem. Občas se písek propadne a nedá se odhadnout dopředu kdy, ale oproti včerejšku je to pořád zlatý. Asi po 15 minutách se kolem přezene pár Číňanů, klíčkují mezi mrtvými

stromy jak zajáci a do cíle už většinu z nich neuvidím. Z cizáků mě asi po půl hodině předběhla Richard Ussher, ostatní jsou zatím vzadu. Začíná to dobře.

Zrádné občerstvovačky

Co ovšem dobře nezačíná, jsou občerstvovačky. Když po 40 minutách přibíhám k té první, je mi jasné, že tohle prostě nebylo 5 km. Další občerstvení je ale po 20 minutách, takže to vypadá na hodně proměnlivé rozmístění.

Stanové městečko v cíli druhého dne Hami Jordan Cup

Po hodině a něco přibíhám na vyprahlou planinu, kde nejsou ani mrtvé stromy, ani značení trasy. Chvilí tam stepuju, pobíhám sem a tam, až přibíhá Per Vestling z týmu Thule a tak nějak „na tušáka“ pokračujeme

dál. Vpředu nikdo, vzadu na obzoru se tyčí mohutná postava, což nemůže být žádný Číňan, ale jedině Nathan Fa'avae. Tak to ne, přece se nenecháme doběhnout! Opatrně běžíme dál, koukáme kolem sebe, konečně před sebou vidíme praporky.

Perovo tempo mi sedí a běžíme dál spolu. Na další, v pořadí už čtvrté občerstvovače mi trochu odskakuje. Cestou mijíme pár Číňanů, kterým asi „došlo“ – buď stojí u trasy, nebo se jen tak šourají a nejeví vůbec snahu běžet.

To už mám na hodinkách přes dvě hodiny, cíl by měl být každou chvíli, ale jsme teprve na 4. občerstvovače. K té páté je to našťástí jen 8 minut! Supr. Na hodinkách 2:15, jak daleko je ale do cíle? Kilák? Dva? Deset? Per

je přede mnou nějakých 150 metrů, zkusím ho stáhnout. Do cíle už pak nějak doběhnu, zas tak daleko to být nemůže...

Zatracené dlouhý kilometr

Po čtvrt hodině mám Pera asi na 20 metrů, jenže mi začíná docházet a opět se mi vzdaluje. Po chvíli probíhám kolem čínského oficira, který ukazuje prsty „věčko“. Nene, žádné vítězství, jen už to prý jsou jenom dva kilometry. To víš, že jo! Znáš ty vaše kilometry

a nevěřím vám ani nos mezi šikmými očima! V duchu počítám tak s pěti kilometry, přesto doufám ve dva. Hypnotizuji hodinky, trať i Pera před sebou. Už toho mám fakt dost. Po dvanácti minutách další oficír, jakože už jenom kilák. Jasně kluci...

3:04:58, konečně cíl. Organizátor mi rve do ruky lísteček s číslem 11. Jsem tedy 11., ale to je mi teď úplně jedno. Zajímá mě, jak to bylo vlastně dneska dlouhý. Richard Ussher, který běžel s s GPSkou, huláká: „It was a fucking marathon!“ Cože, až tak? Úplně ne, prý „jen“ 41 km. Možná je dobře, že jsem to nevěděl dopředu. Asi bych to tolik nerval a tohle tempo bylo v podstatě zvolené dobře, začalo mi docházet až tak 5 km před cílem. S výsledkem ale prostě musím být spokojený, 11. místo v čínském davu není špatné, z cizinců mě předběhl jen Richard Ussher na 6. místě a Per Vestling na 10. místě. Jacky Boisset, Martin Flinta a Nathan Fa'avae a skončili až za mnou, což by mě před startem vůbec nenapadlo. A průměrná rychlost 4:30 min na kilometr také není vzhledem k hledání trasy, boření se a klíčkování mezi mrtvými stromy vůbec špatná.